

Ze mocht hem eindelijk vermoorden. Zes jaar, zes jaar lang had ze op deze brief gewacht. Grijnzend keek Djalena naar de brief die voor haar op tafel lag. Ze had hem zeker drie keer gelezen, omdat ze bijna niet geloofde wat erin stond. Haar volgende slachtoffer was niemand minder dan Kass Lethi, haar rivaal, de persoon die ze misschien wel het meeste haatte.

Kass Lethi was een negentienjarige huurmoordenaar, die bij de Stille huurmoordenaars hoorde. De Stillen stonden bekend om hun geluidloosheid waarmee ze zich door de straten en steegjes konden voortbewegen. Ze waren getraind om de stilte zelf te worden, je hoorde ze alleen als ze gehoord wilden worden. En als je ze hoorde, dan was het al te laat.

Djalena had het talent om in de schaduwen op te gaan en muren te beklimmen die eigenlijk onmogelijk te beklimmen waren. De huurmoordenaars waar Djalena bij hoorde, hadden dan ook een passende naam: de Spinnen. De meeste Spinnen waren naast huurmoordenaars ook nog spionnen, maar Djalena werd vooral ingezet om mensen in hun eigen onderkomen te vermoorden; dan waren ze minder op hun hoede. Omdat ze daarvoor vaak hoge gebouwen moest beklimmen, kwam haar training haar goed van pas.

Een van de redenen dat Djalena Kass zo graag uit de weg wilde hebben, was dat zij nu bijna de beste huurmoordenaar in heel Grelas was. Dat was een titel waar ze al heel lang naar had gestreefd en die nu eindelijk binnen handbereik lag. Kass was de enige die haar in de weg zat. Ook Kass was, net als zij, op jonge leeftijd met de training begonnen en hij was goed in zijn werk.

Hij is goed, maar ik ben beter, dacht Djalena, terwijl ze de brief weer op haar tafel legde en haar wapens ging zoeken. De enige manier om de titel te winnen, was om zo veel mogelijk moorden op je naam te hebben. Dit waren geen onschuldige burgers. Dit waren onder anderen slavenhandelaren, piraten, seriemoordenaars en andere huurmoordenaars die een belangrijke regel hadden overtreden.

En als ze Kass dan eindelijk na die zes jaar wachten mocht doden, dan was die titel van haar. Maar dat was niet de belangrijkste reden dat ze hem dood wilde. Wat ze het meest wilde, was een schuld van zes jaar geleden inlossen. Kass Lethi had, toen ze dertien jaar oud was, haar ouders vermoord. Die waren ook huurmoordenaars geweest, maar ze hadden regels overtreden. Welke regels

wist ze niet. Kass was zelf veertien toen hij 's nachts hun appartement binnen was geglipt. Djalena had in de ochtend de lichamen van haar ouders, badend in het bloed, aangetroffen op de grond van hun slaapkamer. Ze had kunnen zien dat ze zich hadden verzet door alle troep die verspreid door de ruimte lag, maar Kass had op de een of andere manier het gevecht gewonnen. Een veertienjarige die haar ouders, die al hun hele leven huurmoordenaars waren geweest, had vermoord. Het was zo onwaarschijnlijk dat ze zich tot de dag van vandaag nog steeds afvroeg hoe hij het voor elkaar had gekregen.

Het maakt niet uit hoe, het maakt uit dát het is gebeurd. Dit herhaalde Djalena in haar hoofd wanneer haar nieuwsgierigheid haar dreigde te overweldigen en ze op het punt stond om hem op te zoeken en hem te ondervragen. Ze had Kass niet eerder mogen vermoorden, want volgens haar opdrachtgever zou hij nog een keer van pas kunnen komen. Maar nu was het eindelijk zover, vanavond al zou ze de dood van haar ouders wreken.

Ze herhaalde de brief in haar hoofd. "Je hebt uitstekend werk verricht bij je laatste opdracht." Nog geen week geleden had ze de opdracht gekregen om een slavenhandelaar te vermoorden. Ze had een stuk of honderd slaven kunnen bevrijden die op het punt hadden gestaan een lange zeereis te maken naar een slavenkamp. Er was de laatste tijd heel veel slavenhandel en het leek alsof de slaven steeds allemaal naar dezelfde twee locaties werden gebracht. Beide locaties lagen dicht bij de kust. Het was duidelijk dat de slavenhandelaren het niet wilden riskeren de slaven lopend te vervoeren. Per schip was dus de beste optie. Ze had de opdracht alleen moeten doen, omdat alle andere Spinnen bezig waren met een opdracht of nog onderweg terug naar huis waren van een opdracht wat verder weg. Het was een van de lastigste opdrachten die ze ooit had moeten doen, maar niet zo lastig als die ene keer dat ze helemaal van Meskja naar de woestijn van Frosaija in het land van de fae had moeten reizen om een gevluchte seriemoordenaar op te sporen en uit te schakelen. De meeste opdrachten vonden dan ook in Grelas, de mensenlanden, plaats.

"Ik heb een opdracht voor je die je graag zult doen. Kass Lethi heeft een van ons vermoord. Erick Wurrid, hij had maar een kleine regel overtreden, niet zo ernstig dat hij dood moest. Ik had Lethi dus niet de opdracht gegeven om hem te doden. Dit is niet de eerste keer dat hij zonder opdracht iets uitvoert. Hiervoor heeft hij meerdere keren een waarschuwing gekregen, die hij maar blijft negeren. Hij heeft de kans gekregen zijn gedrag te verbeteren, dat heeft hij niet gedaan. Aan jou de taak de waarschuwing waar te maken."

Zo ging dat meestal. Als een van de Spinnen een regel overtrad en ervoor gedood moest worden, kreeg een van de Stillen de opdracht om diegene te doden.

Dat werd zo gedaan omdat je niet wilde dat je bijvoorbeeld je eigen vriend moest vermoorden. Ze waren dan wel getraind om te doden, maar dat wilde niemand. Niet dat Djalena zelf vrienden had, ze was van mening dat het alleen maar tegen haar gebruikt kon worden. Nu hoefde ze alleen op zichzelf te letten, precies zoals ze het wilde.

“Doe dit zo snel mogelijk. Succes.”

Haar baas had haar niet verteld waar Kass woonde, waarschijnlijk omdat die al een vermoeden had dat ze het al wist. Wat inderdaad zo was. Ze was vaak langs het gebouw gelopen waar hij woonde. Dan keek ze omhoog naar zijn raam, wensend dat de dag dat ze haar ouders mocht wreken snel zou komen. En vandaag was die dag dan eindelijk aangebroken.

Ze pakte haar favoriete zwaarden uit de rieten mand die naast de deur stond en liep naar haar slaapkamer. Haar stappen voelden lichter, alsof er een gewicht van haar schouders was gevallen. Uit haar kast haalde ze een van de pakken die speciaal voor haar waren gemaakt voor het werk dat ze deed. Het pak was gemaakt van een zwart, flexibel materiaal, met eraan vast een aantal riemen waar ze messen en dolken in kon steken. Het was strak, maar niet zo strak dat het oncomfortabel werd, ze moest er natuurlijk wel goed in kunnen bewegen. De laarzen die erbij hoorden waren stevig, met speciale zolen die klimmen makkelijker maakten. Ze stopte twee dolken in de laarzen; twee bij elkaar horende messen stak ze in riemen die aan haar bovenbenen vastzaten. Zes werpmessen vonden hun plaats in de riem rond haar middel. Ze twijfelde nog even over haar favoriete bijpassende zwaarden. Het kon geen kwaad om ze mee te nemen, besloot ze. Ze moest tenslotte een huurmoordenaar vermoorden die, al haatte ze het om het toe te geven, heel goed was in waar hij voor getraind was.

Bewapend van top tot teen liep ze de badkamer in die grensde aan haar slaapkamer. Voor de spiegel begon ze haar lange haren in te vlechten. Het bijna pikzwarte haar had Djalena van haar moeder, net zoals haar scherpe gezicht. Haar groene ogen had ze van haar vader gekregen. Het enige wat ze aan haar uiterlijk zou veranderen, was haar bleke huid. Door haar donkere haar leek het bleker dan dat het in werkelijkheid was, en hierdoor zag ze er altijd vermoeid uit.

Even bleef ze nog naar haar spiegelbeeld staren. Soms herkende ze zichzelf niet als ze in haar pak voor de spiegel stond, bekapt met wapens. Ooit was ze een vrolijk meisje geweest, verliefd op het leven. Dat meisje was verdwenen op het moment dat ze de slaapkamer van haar ouders binnen was gelopen en een bloedbad had aangetroffen. Ze drukte het branderige gevoel weg dat achter haar ogen was opgekomen.